

Het bombardement in Hulten, augustus 1943

Angelette Akkermans

Rijen, 18 juli 2018

Graag deel ik met u ons familieverhaal. Mijn oma en opa Akkermans woonden op de Hulteneindsestraat 3 in Hulten, in de aanvliegroute naar het vliegveld Gilze-Rijen.

Het is een rustige zomerdag, 19 augustus 1943. Vergeleken met eerdere dagen zijn er bijna geen luchtactiviteiten. Iedereen is naar zijn werk op de velden, om de oogst binnen te halen voor de boeren uit de omgeving. Zo ook mijn vader (*Piet Akkermans¹*), mijn opa en zijn broers. Plotseling hoort oma de sirenes en kijkt zij door het geronk naar de lucht. Ze ziet de vliegtuigen aankomen en rent naar de burens. Ze weet dat de buurvrouw even niet thuis is. Rent als zorgzaam medemens naar de twee kinderen. Haalt ze uit het huis en ze weet ze nog in de kelder te zetten voordat de bommen op het huis vallen. De bommen treffen het huis in zijn volle omvang. Oma wordt getroffen door de bomscherven.

Mijn vader vindt haar zwaargewond als hij thuis komt. Hij is aan komen rennen vanaf het veld waar hij aan het werk was, duikende voor alle geweld en de vele doden om hem heen, tussen de zandhopen ontstaan door ontplofte bommen. Oma wordt naar het ziekenhuis gebracht waar ze de volgende dag op 20 augustus overlijdt, ze was 46 jaar oud. De kinderen van de burens overleven het bombardement. Maar de impact voor mijn opa was nog groter! Bij dit bombardement wordt ook zijn twaalfjarige zoon Jan dodelijk getroffen, als hij op zijn fiets onderweg is naar huis. Zijn zesjarige dochter Ria wordt ook geraakt en overlijdt op 21 augustus 1943.

¹ Piet heeft jarenlang aan de Spoorlaan-zuid in Rijen gewoond.

Het graf van de familie Akkermans met de slachtoffers van het bombardement.

Johannes Akkermans twaalf jaar oud, zijn zusje Maria (Ria) zes jaar oud en hun moeder Antoinette Akkermans-van Gils.

Mijn opa verloor in één bombardement dus drie van zijn dierbaren: zijn vrouw, zijn zoon en dochtertje. Hij moest door zonder dat iemand hem en zijn gezin kon opvangen. Uiteindelijk heeft tante Sjaan, een ongetrouwde zus van opa, hen bijgestaan. Zij heeft het gezin na de oorlog op de been gehouden. Er waren toch nog vijf andere kinderen die moesten worden grootgebracht. Mijn vader, de oudste, moest elke dag op houten banden naar een boerderij in Zevenbergen fietsen om geld te verdienen voor het gezin. Elke dag om vier uur je bed uit om tijdig te kunnen melken, dag in dag uit.

Uiteindelijk was iedere jongeman verplicht zich bij het vliegveld te melden om de startbanen te repareren. Ook dat heeft mijn vader moeten doen.

Dankzij tante Sjaan is het gezin toch 'groot' geworden, met de nodige verdrietige momenten; een gezin met opgroeiende kinderen. Mijn vader kon uren vertellen over de bommen en granaten, hoe het leven was in de oorlog, wat je moest ontberen en moest doen om te overleven.

De commandant van het squadron geallieerde vliegtuigen is later nog persoonlijk naar mijn opa toegekomen om zijn steun te betuigen, omdat hij het vreselijk vond dat men mis gegooid had. Maar de apparatuur was toen niet zo precies als nu mogelijk is.

19 augustus 1943 een dag met enorm veel ravage in Hulten, brandende huizen, boerderijen, vele doden, verspreidt over de velden, straten en wegen. Dit omdat mensen die bezig waren de oogst binnen te halen, vast geprobeerd hadden om beschutting tegen de bommenregen te zoeken in greppels. De rondvliegende

scherven hebben velen getroffen en gedood. Het is de zwaarste dag die het dorp Hulten heeft getroffen, 26 mensen zijn totaal gedood, 17 kwamen er uit Hulten. Al deze mensen zijn begraven op 21 augustus 1943.

Het grafmonument van mijn familie is er nog steeds op de begraafplaats in Hulten.

Mijn oma mocht dan wel geen soldaat zijn die gesneuveld is voor de vrede. Het leven van de buurkinderen kon voortgaan, doordat zij het leven redde van deze twee kinderen. Zelf liet zij het leven, omdat ze niet tijdig in de kelder zat.

Mijn vader heeft levenslang een oorlogsverleden meegedragen, maar hij is nooit verbitterd verzuurd of verhard geraakt. Hij was zijn leven lang altijd dienstbaar aan iedere medemens, ook de nieuwe Nederlanders eind jaren '60. Daar kunnen velen nog wat van leren in deze tijd, in 2018.